Dosarul nr.1r-679/25
1-24117738-02-1r-17062025
Judecătoria *****, sediul Central
Judecător: Țîbîrnă Ina

D E C I Z I E
În numele Legii

14 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Centru,
în componența:
Președintele ședinței de judecată, judecător Ion Bulhac
Judecători Andrei Mocanu și Vitalie Pîslariuc

a examinat în ordine de recurs, în lipsa participanților la proces, recursul părții vătămate Barcari Anatolii, declarat împotriva sentinței Judecătoriei *****, sediul Central din 22 mai 2025, în cauza penală de învinuire a lui:

Paun Ion, născut la *****, IDNP *****, domiciliat pe str. *****, satul *****, raionul *****, cetățean al Republicii Moldova, nesupus militar, studii medii incomplete, divorțat, fără persoane la întreținere, angajat în calitate de ***** de autocamion la S.C. „AUTOCARAVANA" S.R.L., antecedentele penale fiind stinse,

în comiterea infracțiunii, prevăzute de art. 287 alin.(1) Cod penal al Republicii Moldova.

Cauză judecată conform prevederilor art. 364[1] Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de examinare a cauzei:
--în prima instanță: *17.10.2024 – 22.05.2025;*
--în instanța de recurs: *17.06.2025 – 14.05.2026;*

Asupra recursului declarat de partea vătămată Barcari Anatolii, împotriva sentinței Judecătoriei *****, sediul Central din 22 mai 2025, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

C O N S T A T Ă:

Soluția instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei **, sediul Central din 22 mai 2025,*** Paun Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracţiunii, prevăzute de art. 287 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova și i s-a aplicat, pentru infracțiunea comisă, pedeapsa sub

formă de amendă în valoare de 500 (cinci sute) unități convenționale, ceea ce constituie 25 000,00 (douăzeci și cinci mii) lei.

S-a explicat inculpatului Paun Ion că el este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie, în acest caz considerându-se că sancțiunea amenzii este executată integral.

S-a stabilit în privința inculpatului Paun Ion măsura preventivă – obligația de a nu părăsi țara, pe termen de 30 (treizeci) de zile, care se menține până în momentul rămânerii definitive a sentinței.

S-a dispus încasare de la inculpatul Paun Ion, în beneficiul statului, cheltuielile de judecată pentru efectuarea raportului de constatare nr. 202430P0064 din 25 martie 2024 în sumă de 128,00 (una sută douăzeci și opt) lei și a raportului de expertiză judiciară nr. 202409D0095 din 17 mai 2024 în sumă de 320,00 (trei sute douăzeci) lei, iar în total suma de 448,00 (patru sute patruzeci și opt) lei.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Barcari Anatolii împotriva inculpatului Paun Ion cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune.

S-a dispus încasare de la inculpatul Paun Ion în beneficiul părții vătămate Barcari Anatolii, suma de 5 000,00 (cinci mii) lei, cu titlu de contravaloare a prejudiciului moral cauzat prin infracțiune.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Barcari Anatolii împotriva inculpatului Paun Ion cu privire la repararea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să se expună instanța în procedura civilă.

La cauza penală nu au fost anexate corpuri delicte

Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Paun Ion la 24 martie 2024, în jurul orelor 16:00, aflându-se în satul *****, raionul *****, la domiciliul lui Barcari Anatolie, care, în accepțiunea articolului 131 lit. c) din Codul penal, este loc public, unde se mai afla și soția acestuia din urmă, pe nume Barcari Nadejda, încălcând ordinea publică și manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, din cauza unui incident neînsemnat produs între el și Barcari Anatolii, a început a se exprima cu diferite cuvinte necenzurate la adresa lui Barcari Anatolii, inclusiv i-a aplicat acestuia mai multe lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului, cauzându-i, conform raportului de expertiză judiciară nr. 202409D0095 din data de 17.05.2024, vătămări corporale neînsemnate.

Astfel, instanța de judecată a stabilit că, prin acțiunile sale intenționate, inculpatul Paun Ion a comis infracțiunea, prevăzută de art.287 alin.(1) Cod penal - *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor.*

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu sentința Judecătoriei **, sediul Central din 22 mai 2025, partea vătămată Barcari Anatolii a declarat recurs,*** prin care a solicitat admiterea

recursului declarat, casarea sentinţei, rejudecarea cauzei, cu pronunţarea unei hotărâri, conform căreia Paun Ion să fie condamnat în baza art.287 alin.(1) Cod penal la pedeapsa cu închisoare şi de încasat de la inculpat în folosul părții vătămate prejudiciu moral în sumă de 50 000 (cincizeci mii) lei. În conformitate cu art.439 Cod de Procedură penală, repunerea în termen de atac a sentinţei de către partea vătămată.

În motivarea recursului, recurentul a invocat următoarele motive:

--Cauza penală a fost examinată în procedură simplificată, astfel, recurentul, nu a avut posibilitatea să explice instanţei circumstanţele de fapt - cum a fost bătut de inculpat la partea vătămată în ograda casei sale, cu cruzime, inculpatul i-a aplicat lovituri cu pumnul şi picioarele peste tot corpul. Consecinţele acestei maltratări asupra sănătăţii sale s-au refrâns şi până în prezent. De mai multe ori a fost la tratament medical în staţionar în Spitalul raional *****. La indicaţiile medicilor a fost la investigaţii medicale şi în mun. Chişinău. Necatând că primește permanent medicamentele indicate, însă şi în prezent nu aude cu urechea, doare capul, ameţește şi nu poate lucra fizic în gospodăria sa.

-- După părerea recurentului, pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă. Dânsul anterior a mai fost judecat şi condamnat penal, nu şi-a cerut măcar scuze. În decursul urmăririi penale a promis că o să îl ajute cu medicamente, o să-i compenseze suferinţele psihologice şi fizice. Inculpatul Păun Ion nu şi-a onorat obligaţiile asumate în privinţa părții vătămate nici până în prezent. În aceste circumstanţe de fapt şi de drept consideră, că instanţa de fond a aplicat şi numit pedeapsă inculpatului prea blândă. În dezbaterile judiciare şi acuzatorul de stat a solicitat admiterea acţiunii civile, în ceea ce priveşte prejudiciul moral în deplin, în suma indicată în acţiune – 50 000 (cincizeci mii) lei.

--Menţionează, că, nu a participat în şedinţa de judecată la 22.05.2025, când a fost pronunţată sentinţa. La data de 30.05.2025 a primit la domiciliu copia sentinţei nominalizate şi a hotărât să depună recurs asupra sentinţei,

Procedura de notificare a părților a fost executată.

În conformitate cu art. 3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art. 447 alin.(1), (2) Cod de Procedură Penală (în redacția Legii nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), Colegiul Penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Astfel, procurorul, avocatul, inculpatul și partea vătămată au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe.

Respectiv, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art. 319 Cod de procedură penală, privind citarea participanților la proces, și ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art. 447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, instanța a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Participanții la proces au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună referințe sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată.

Aprecierea instanței de recurs:

*Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru consideră necesar de a respinge recursul declarat de partea vătămată Barcari Anatolii, împotriva sentinței Judecătoriei *****, sediul Central din 22 mai 2025, reieșind din următoarele considerente*:

Conform art. 437 alin. (1), pct. (1^4) Cod de procedură penală al RM, „Pot fi atacate cu recurs: 1^4) sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.”

Conform art. 448 alin.(1) Cod de procedură penală al RM, „Judecînd recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.

Alin. (2) aceeași norme indică că „Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.”

Potrivit art. 449 alin. (1), pct. (1), lit. a) Cod de procedură penală al RM, „Judecînd recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menținînd hotărîrea atacată, dacă: a) recursul este nefondat.”

Din materialele cauzei penale, Colegiul penal constată că, judecarea cauzei penale de învinuire a lui Paun Ion în instanța de fond, s-a desfășurat pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, potrivit art. 364^1 Cod de procedură penală, și respectiv, legalitatea sentinței Judecătoriei *****, sediul Central din 22 mai 2025, este verificată sub aspectele de drept: dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

Colegiul reține că, conform prevederilor art. 364^1 Cod procedură penală, pînă la începerea cercetării judecătorești, inculpatul a declarat, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvîrșirea faptei indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În baza cererii semnate de inculpat, în prezența apărătorului său, instanța de judecată a acceptat cererea respectivă prin încheierea protocolară din data de 30 ianuarie

2025.

Astfel, fiind audiat în ședința instanței de fond, inculpatul Paun Ion, fiind avertizat pentru darea mărturiilor false, conform art. 312 Cod penal, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, a acceptat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364[1] Cod procedură penală și nu a solicitat administrarea de probe noi.

Analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal constată că, instanța de fond a îndeplinit strict cerințele dispozițiilor art. 364[1] Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de recurs nu este în drept a reține o altă situație de fapt, decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Astfel, la caz se constată că, instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Paun Ion în baza art.287 alin.(1) Cod penal, după indici calificativi – *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor*.

Prin urmare, instanța de recurs, examinând probatoriul, consideră dovedită indubitabil vina inculpatului Paun Ion de comiterea huliganismului, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor.

De continuare, Colegiul penal ține să remarce că, sentința Judecătoriei *****, sediul Central din 22 mai 2025 este contestată de partea vătămată, doar în partea aplicării pedepsei inculpatului Paun Ion, precum și în latura civilă, astfel, instanța de recurs se va expune pe marginea pedepsei numite inculpatului de către instanța de fond, or, temei pentru a interveni în sentință din oficiu în partea încadrării juridice, conform art. 409 alin.(2) Cod procedură penală, lipsește.

Cu privire la individualizarea pedepsei, Colegiul Penal reiterează că, conform art.7 alin.(1) Cod penal al RM, „La aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.”

În accepțiunea art.61 alin.(1)-(2) Cod penal al RM, „(1) Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.”

Colegiul Penal remarcă că, individualizarea pedepsei este un proces personal –

rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1)-(2) Cod penal al RM, „(1) Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. (2) În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.”

La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatei și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de recurs ține cont de prevederile art.7, art.61, art.75-79 Cod penal al RM și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei.

Colegiul Penal menționează că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum și de alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege,

fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

La caz, Colegiul penal reține că, sancțiunea art. 287 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de *amendă în mărime de la 550 la 1050 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani.*

Conform art.16 alin.(3) Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Paun Ion, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Din textul sentinței contestate se relevă că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond a ținut cont de faptul că, în privința inculpatului nu s-a identificat circumstanțe atenuante conform art. 76 Cod penal al RM.

Nu poate fi reținută în calitate de circumstanță atenuantă - recunoașterea vinei de către inculpat, or, recunoașterea vinovăției atrage incidența procedurii simplificate în temeiul art.364^1 Cod de procedură penală, și nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod Penal, deoarece ar însemna că, aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

În calitate de circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal în privința lui Paun Ion, instanța de judecată nu a reținut.

Potrivit art. 80^1 alin.(1) Cod penal „În cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de *reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă* prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare”.

Așa dar, Colegiul penal, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, consideră că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile a faptei și personalitatea inculpatului, constată că corijarea și reeducarea acestuia este posibilă cu aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, or, categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blîndă – amendă – pînă la cea mai aspră – închisoare.

Instanța de recurs consideră că anume această pedeapsă, *în formă de amendă*, este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsă stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și

personalitatea inculpatului.

Or, pedeapsa stabilită de instanța de fond a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, *corespunde principiului proporționalității* și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

În cele din urmă, Colegiul penal ajunge la concluzie că scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului Paun Ion v-a fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei sub formă de amendă în sumă de 500 unități convenționale, echivalentul a 25 000 lei.

Astfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului se invocă abandonarea progresivă a abordării pedepsei ca sursă de satisfacție echitabilă și abordarea pedepsei ca mijloc de stabilire a unui echilibru între infractor și interesul public.

În Rezoluția Consiliului Europei nr. 65/1 și în Recomandarea Consiliului Europei nr. (99)/22 s-a invocat „principiul proporționalității", textele evocate consacrând ideea potrivit căreia sancțiunea cu închisoarea constituie ultimul resort din punct de vedere al corecției penale.

Este nejustificată solicitarea recurentului privind aplicarea în privința inculpatului a pedepsei cu închisoare, or, pe parcursul cercetării judecătorești, la individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de faptul că, Paun Ion a comis o infracțiune care face parte din categoria infracțiunilor mai puțin gravă prin prisma art.16 Cod penal, a recunoscut vina integral, cauza fiind examinată în procedură simplificată.

Deși, inculpatul anterior a fost atras la răspundere penală, faptul dat nu constituie un temei plauzibil de a numi lui Paun Ion o pedeapsă cea mai aspră prevăzută de norma penală, or, în cadrul cercetării judecătorești, s-a stabilit că, antecedentele penale sunt stinse.

Prin urmare, Colegiul Penal va menține soluția instanței de fond în partea individualizării pedepsei, or, pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât și pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul Penal.

Referitor la acțiunea civilă, Colegiul penal reține că, potrivit cererii părții vătămate Barcari Anatolii anexate la materialele dosarului, reiese că acesta a solicitat încasarea de la inculpat a prejudiciului material în mărime de 25 000 lei și prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei, ca urmare a suportării suferințelor fizice și psihice, cauzate prin infracțiune.

Conform art.219 Cod de Procedură Penală al RM, „acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia."

Potrivit art. 220 Cod de procedură penală al RM „acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod. Normele procedurii civile

se aplică dacă nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept. Termenul de prescripție prevăzut de legislația civilă nu se aplică acțiunilor civile soluționate în procesul penal.”

Colegiul Penal subliniază că în baza art. 387 Cod de procedură penală, prima instanță urma odată cu pronunțarea sentinței de condamnare, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, este obligată să admită acțiunea civilă, în total sau parțial, ori să o respingă și doar alin. (3) stipulând excepția - în cazuri excepționale când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părții civile, ar trebui amânată judecarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

Potrivit art. 2036 alin. (1) și (2) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri, iar prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Consecutiv, reieșind din art. 2037 din Codul civil, se conchide că mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate, iar caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate, precum și la determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

În baza normelor de drept menționate, Colegiul penal consideră că acțiunea civilă este întemeiată și justificată în parte privind încasarea prejudiciului moral, ținând cont de faptul că prin infracțiunea săvîrșită, inculpatul Paun Ion i-a cauzat părții vătămate Barbacari Anatolii, un prejudiciul moral, manifestat prin suferințe fizice și retrăiri psihice, prejudiciu cauzat în urma aplicării loviturilor cu pumnii peste diferite părți ale corpului, cauzându-i astfel vătămări corporale neînsemnate.

În acest sens, în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de recurs consideră că suma de 5 000 lei, dispus spre încasare din contul inculpatului Păun Ion, în beneficiul părții vătămate, cu titlu de prejudiciu moral, este suficient pentru a acoperi suferințele morale cauzate, or, la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, urmează a se ține cont atât de gravitatea suferințelor pricinuite, dar și de starea materială a inculpatului.

Cu referire la prejudiciul material, în acest sens, Colegiul penal ține să remarce că soluția instanței de judecată cu privire la admitere în principiu a acțiunii civile înaintate de partea vătămată, este una corectă, soluția care urmează a fi menținută, în contextul în

care, partea vătămată Barbacari Anatolii nu a prezentat careva probe, bonuri care ar confirma, ar justifica pretenția de ordin material, în volum deplin pretins suportat.

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul Penal consideră că, recursul formulat de partea vătămată, este nefondat și poartă un caracter pur declarativ, motiv pentru care urmează a fi respins.

În conformitate cu art. 449 alin.(1) pct.1) lit. a), art. 417 - 418 din Cod de procedură penală, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat recursul părții vătămate Barcari Anatolii și se menține sentința Judecătoriei *****, sediul Central din 22 mai 2025, pronunțată în privința lui **Paun Ion**.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător Ion Bulhac

Judecători: Andrei Mocanu

Vitalie Pîslariuc